

maa dog vise, at Sagen er tvivlsom, og dersom det ærede Medlem mener, at der er en særdeles Opfordring til at faae en Forandring i Forholdet, gives der jo andre Veie, ad hvilke man kan gaae, uden netop at gribe den skarpeste og stærkeste Form. Hvis man fandt, at der var Grund dertil, kunde man jo saaledes foranledige en Overveelse af det Spørgsmaal, om man skulde opfordre Regjeringen til at see at tilvejebringe en anden Ordning, skøndt jeg ikke troer, at det vilde være heldigt, men man kan ikke begynde med at sige, at den Veie, der hidtil har været fulgt, har været stridende mod selve Grundlovens Bestemmelser. Det kan, jeg gjentager det, gjerne være, at en enkelt kan have en fra de fleste Andres afvigende Mening om en Grundlovsbestemmelse, ligesom om hvilkenomhelst anden Bestemmelse, men en Rigsdag maa dog være sig bevidst, at det er af den meest indgribende Betydning, naar den udtaler den Dom om Regjeringens Stilling til et Hovedspørgsmaal, at den er grundlovstridig. Man betragte nu de Resultater og Følger, der kunne komme ud af Forslaget, som man vil, man lægge saamegen eller saaliden Vægt derpaa, som man vil, saa forekommer det mig dog, at Sagen idetmindste trænger til nærmere Overveelse og Drøftelse, end der nu kan blive den til Deel ved dette Endringsforslag, som, det tvivler jeg ikke om, i den ærede Rigsdagsmand har fundet baade den dygtigste og den meest udholdende Forsvarer, som det her i Thinget kunde findes; jeg gjentager imidlertid, at det paa den Maade, det er fremkommet, ikke har kunnet tilbringe sig den Opmærksomhed eller har kunnet blive Gjenstand for en saa gjennemgaaende Drøftelse, som naar det var fremkommet i Udvalget, hvor der sandsynligviis ogsaa vilde have været Leilighed for Regjeringen til at udtale sig derover. Skal dette Forslag kun have Charakteren af at bringe det Spørgsmaal paa Bane, om man ikke handlede rigtigere i at gaae frem paa en anden Maade ved Ordningen af det her omhandlede Forhold, da maatte det have havt en anden Form; vil man derimod stille Sagen paa Spidsen, saa følger man den her foreslaaede Veie.

Kinesstad: Theoretisk maa jeg være aldeles enig med den ærede Forslagsstiller og med Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), men hvad den praktiske Side af Sagen angaaer, da troer jeg, at jeg udtaler, hvad der egentlig ligger paa Bunden af alle de Fremstillinger, vi have hørt fra forskjellige Sider, naar jeg siger, at der er en Magt, der for Øieblikket paa Grund af Eldernes Medsør, Lovbestemmelser, og hvad man forøvrigt vil kalde det, har faaet Hals og Haand over os. Lader os engang sætte, at vi stemte for dette Forslag, ja, lad os gaae videre, lad os tænke os, at den Beslutning, vi saaledes toge, vilde faae alle de Følger, der kunne flyde af den, hvad vilde saa blive Tilfældet? Kun at vi alligevel kom til at give vor Andeel af den Sum, hvormed Monarchiets Udgifter oversteg dets Indtægter, og vi vilde ikke kunne indvirke det Allermindste paa Størrelsen af den Sum, som det staaer i Rigsraadets Magt at udskrive hos os. Det staaer jo nemlig i Rigsraadets Magt at sige: Saa stor skal Kassebeholdningen være, og saa store skulle Statens Udgifter være o. s. v.; det kunne vi ikke forbyde, men det kan kun Hans Majestæt Kongen forbyde. Dersom vi derimod ikke stemme for dette Forslag, saa staaer Sagen accurat lige saadan, idet, som sagt, Rigsraadet — jeg antager naturligviis, at det eksisterer endnu — har Magt til at bestemme, hvor store Udgifterne skulle være, og som Følge deraf ogsaa, hvor stor vor Andeel deraf skal være, og idet det, naturligviis i Forening med Hans Majestæt, har Magt til at bestemme, hvor stor en Kassebeholdning der skal være, medens det tillige har Raadighed over alt det, hvormed den calculerede Udgift overstiger den virkelige Udgift. Vi ere omtrent i den samme Stilling som Manden i den bekjendte Fortælling, til hvem man sagde: Læg Du din Hat op, faaer Du Brygl, og lader Du den ligge, faaer Du ogsaa Brygl, nu kan Du vælge. (Nei! Nei!). Jo, det er virkelig Situationen; man bevise mig, at det forholder sig anderledes. Hvilken Veie skulle vi nu gaae, hvis der overhovedet skal gaaes nogen Veie; jeg mener nu, at vi